

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Conceptvs Chronographicvs De Concepta Sacra Deipara

Zoller, Joseph

Augustæ, Anno 1712

X. Dedit ei gratiam, in conspectu Principis carceris. Genes. c. 39. v. 21.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75950)

diffet, Austrebertæ denuntiat. Ad chororum ergo, dato signo, accelerant omnes, ac eâ, quâ par est devotione, licet solito maturius, Matutinas inchoant. Cùm ecce! vix decantato primo Psalmo, fragor ingens exoritur, ac maxima dormitorij pars adeò collabitur, ut eâ parietum, ac pavimenti collisione, omnes certè moniales, unâ cum Abbatisâ, horrendum obrutæ fuissent, nisi, ex specialissimâ Numinis providentiâ, ad chorum mirabiliter citatæ, Divinas præveniendolaudes, omnes & singulæ incolumes evasissent. *Surius T. 1. in vitâ S. Austrebertæ.*

Quòd si Divina bonitas, ob dilectam sibi famulam Austrebertam, tam sollicitè præcavere voluit, ne ipsa, vel una, ex devotis ejus sanctimonialibus, imminens subiret mortis periculum, quomodò, obsecro, non etiam omnem, pro suâ cunctipotentia, sollici-

tudinem adhibuerit, ut dilectissimam suam amicam, Sponsam, ac Matrem, ab imminente originalis maculæ ruinâ præservaret? Certè prævenire voluit MARIAM, excitante, ac adjuvante gratiâ suâ, tenebrosum illud tristium Matutinarum tempus, quo totum Adamicæ posteritatis ædificium, originalis scilicet justitia omnis, casu lachrymando corrui, sicque illam specialiter conservare, quæ non Abbatisâ modò, sed Regina Virginum, imò Sanctorum omnium gubernatrix, ac Regina constituenda erat.

§. 7. *Anagramma.*

absqVe peCCato ConCepta, 63.
ab AngeLo saLVteM aC-
Ciplens.

Gemma pura, mirè salutata à Dei nuncio!
Versio litteralis.
Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS X.

§. I. *Scriptura.*

64. ConCepta, In ConspeCtV PrIn-
cipIs CarCerIs, gratIam
obInens.

Genes. c. 39. v. 21. *Dedit ei gratiam, in conspectu Principis carceris.*

Dan. 13.
v. 5.

Angustie sunt mihi undique, dicere ad tempus, cum castissimâ Susannâ, poterat Josephus, dilectissimus Jacobi Patriarchæ filius, non minoris, quàm Susanna, virtutis: præterquam enim, quòd ab inhumanâ prorsus hominum, erga hominem, fratrum, erga fratrem invidiâ, pro exiguo admodum pretio in Ægyptum fuerit divenditus, insuper in ipsâ Ægypti regione, ob falsissimas impudicæ ibidem Dominæ accusationes, à Putipharo nimium credulo, tetrum in car-

cerem conijcitur. Verùm premittitur ad tempus, non opprimitur innocentia. Josephus enim, Juvenis innocentissimus, suæque præsertim castimoniæ propugnator Zelotissimus, cùm mortem potius oppetere elegisset, quàm tanto DEUM flagitio ostendere, hinc medios inter obscuro carceris squallores, Divinâ se sensit gratiâ illustratum; Sic enim ait sacer textus: *Fuit autem Dominus cum Joseph, & dedit ei gratiam, in conspectu principis carceris, qui tradidit in manu illius universos vinctos, qui in custodia tenebantur.*

v. 22.

Accusent modò, quantum volunt, infensi Marianæ innocentie hostes Virginem Beatissimam sceleris originalis, eamque hoc ipso, reliquorum ad instar mortalium, vel uno saltem momento, carceris æterni ream fuisse proclamant; sciant tamen, quòd idem

D 3

Do-

Dominus, qui cum innocente Josepho fuisse legitur, fuerit multò magis cum MARIA, Gabriele attestante: *Dominus tecum.* Qui Virginis specialissimè misertus, dedit ei gratiam prævenientem, ab omnî prorsus culpâ præservativam. Hinc quamvis nos omnes *in utero damnati, antequàm nati, quia de peccato, & in peccato concepti, prius lumen perdidimus gratiæ, quàm frui licuerit lumine Solis,* tamen specialiter à tali damnatione, ac caliginosâ principis tenebrarum custodia, præservabatur MARIA, tanto jam, in suâ conceptione, gratiæ lumine illustrata, ut Conceptio MARIE videri potuerit, ipsa Conceptio gratiæ. Atque, nè nimia videatur hæc mea propositio, ipsam Veritatem, è cathedrâ Crucis loquentem, in hujusce veritatis testimonium adduco; Sic enim è Cruce pendulus Redemptor Joannem alloquitur: *Ecce Mater tua!* cui statim Sacra historia subjungit: *Et ex illâ horâ, accepit eam discipulus in sua.* Quærit hic, devotâ curiositate, Ambrosius: *Quæ sua habebat Joannes, qui mundana, & secularia non habebat?* cui ipsemet respondet: *Quæ ergo habebat sua, nisi, quæ à Christo acceperat? Bonus verbi, Sapientiæque possessor, bonus receptor gratiæ.* ac si diceret: Joannes, qui Domini sequens vestigia omnia reliquerat temporalia, solum bona illa possidebat, quæ acceperat à Christo, nempe bona gratiæ, quibus hoc ipso MARIAM annumerat, dum eam à Joanne in sua receptam commemorat. Nec immeritò Joannes Mariam inter bona gratiæ annumerat, quæ tantam, in ipsâ jam conceptione, obtinuit gratiam in conspectu DEI, ut MARIAM concipi perindè fuerit, ac si gratia conciperetur; sic enim concipiente *Annâ,* id est, *Gratiâ,* quid aliud erat producendum, quàm gratia? & nonnè hoc ipsum manifestè probat, MARIAM, licèt in obscuro adhuc materni uteri carcere reconditam, jam tùm, in conspectu Cœlestis Principis, gratiam obtinuisse? Quod si Josepho illi Ægyptiaco, gratiâ in conspectu Prin-

cipis carceris obtentâ, traditi insuper fuerunt, ut supra narravimus, *universi vincti, qui in custodia tenebantur:* Nonne etiam tradidit DEUS, in maternam immaculatæ Virginis protectionem, omnes peccatores, funibus delictorum suorum miserè illigatos? testante idipsum S. Ephrem: *Tu captivorum redemptio, & omnium salus.* Tradidit certè MARIE eos præsertim vinctos, qui frequentioribus petulantis carnis stimulis exagitati, ob indignum tanti flagitij assensum, diaboli sese mancipia ultrò reddiderunt, veniam haud dubiè, ac gratiam, in conspectu Principis Cœlestis, tanto Virginis mediante præsidio, obtenturos; si enim, testante Apostolo, incarnatus DEI Filius, quandò orabat pro nobis Patrem æternum, fuit exauditus, ob respectum reverentiæ erga filium: *Exauditus est, pro suâ reverentiâ,* quia scilicèt in tanto fuit respectu character filij apud Patrem, ut nil ipsivoluerit, aut potuerit negare, imò omnia in manus ejus reposuerit: *Omnia dedit ei Pater in manus.* Sic piè confidere, ac cum supracitato Mellifluo Doctore, concludere possumus: *Exaudietur pro reverentiâ Filius, exaudietur & Mater,* nil ipsi negabit, omnia dabit ei Pater in manus, sicut Princeps ille carceris, vinctos tradidit in manu Joseph, gratiam obtinentis &c.

§. 2. *Authoritas.*

B. AnsbertVs DeIparam CVLpâ 65. Liberans.

Tota pulchra es, & macula non est in Te, nec vicissitudinis obumbratio, id est, ut nullo unquam temporis instanti, ab umbrâ ad lucem, à luce ad tenebras, mutatione ex alio ad aliud, transieris.
in caput i. Epist. Jac. v. 17.

* * *

Bern.
Serm. 2.
Pent.

Jo. c. 19.
v. 27.

in hunc
loc.

Orat. de
Virgin.

Hæc. s.
v. 7.

Jo. 19.
v. 3.

§. 3. Ratio.

66. **MIRACULA non patrantur, pro
asserenda falsitate.**

Miracula tantam habent connexionem, cum veritate sui objecti, in cuius testimonium fiunt, ut de potentia DEI repugnet, ut illud non in se sit verum, propter quod miraculum fit: implicat enim v. g. de potentia DEI absolutâ, ut illa doctrina non sit verâ, propter quam DEUS v. g. refuscitat mortuum, &c. Atqui plurima miracula facta sunt (ut in decursu Operis, suo loco ostendetur) ad confirmationem immaculatæ conceptionis. Ergo Beatam Virginem esse immaculatæ conceptam, tantam in se habet veritatem, ut de potentia DEI repugnet, aliter se à parte rei habere. major. prob. Si miracula non haberent tantam connexionem cum veritate, sive si DEUS per miraculum aliquid testaretur (miracula enim, eò quòd sint supra vires naturæ, à nullo alio, nisi à DEO fieri possunt) quod in se non esset, eo ipso DEUS mentiretur: hoc autem de DEO dici nequit, Ergo &c. maj. constat: sive per se, sive per alium, falsum testari, est propriè mentiri. Atqui in dato casu DEUS, per miraculum, aliquid falsum testaretur. Ergo &c. min. patet ex Script. Hæbr. c. 9. *Impossibile est mentiri DEUM.* Deinde ex ratione: DEUS non est magis primum bonum, quàm primum verum: sed per hoc, quòd sit primum bonum, repugnat ei omne malum: Ergo etiam per hoc, quòd sit primum verum, repugnabit ei omne falsum.

§. 4. Historia.

67. **Desiderata pontificis avdientia, & Litteræ perlatæ.**

Missus à Summo Pontifice Sixto IV. ad Regem Hispaniarum, in gravibus negotijs, venerabilis ex Ordine S. Francisci Pater, F. Bernardinus de Caymis, absolutâ jam feliciter commissione, Romam multis cum litte-

ris, ad Pontificem redire statuerat, cum ecce! inopinatus ipsum casus vehementer afflixit: Habebat nimirum certum, ex suo Ordine, itineris comitem, cui Superiorum jussu ad Terram Sanctam proficiscendum erat: hic omnes litteras, quas inter Regiæ etiam ad Pontificem numerabantur, hætenus in custodia habuerat, sed, cum per aliam ipsè viam iter profecturus, à reliquis se separare deberet, litteras, quæ Romam deferendæ erant, alteri socio consignat, illis solummodò exceptis, quæ ad Pontificem directæ, & à quibus totum suscepti negotij pondus dependebat, utpotè quas suis casu litteris immiscens, ignoranter secum asportabat. Romam interim iter suum Bernardinus profecturus, cumque eò deveniens adverteret, litteras ad suam Sanctitatem destinatas, à socio fuisse nescio quò ablatas, summâ id tristitiâ virum afficiebat, nec audebat absque ijs comparere, maximam pertimescens Vicarij Christi indignationem. Profectus fortè etiam cum illo fuerat Bernardinus de Busti, pro confirmatione Officij, de immaculatâ Deiparæ Conceptione, à se compositi impetranda: hic voto se obstrinxit Virgini Beatissimæ, quòd si desideratam illis à summo Pontifice audientiam hæc vice procuraret, litterasque deperditas restitueret, tres ad gloriam immaculatæ Conceptionis Sermones, summo studio, componere vellet. Et ecce! vix inaudijt Pontifex, Religiosos hosticè viros Romam advenisse, confestim advocatos, hilaris vultus majestate, & jucundâ admodum facie, paternè alloquitur, atque, nè de amissis litteris adeò affligerentur, blandè consolatur, dicens, se eandem verbis illorum fidem habere, ac si ipsas Regiæ litteras perlegisset. Nec defuit diutiùs epistola, adeò dolenter amissa; procurante enim absque dubio MARIA immaculatâ, Pater ille, qui inscienter litteras hæc suis immiscuerat, antequàm in portu Veneto Navim conscenderet, in longinqua perrecturus, litteris casu revolutis, repe-

reperiens non suas, easdem confestim Romam transmittit, quæ ad confirmationem Legationis fidelissimè persolutæ, Pontificijs manibus gaudenter sunt exhibitæ. *Idem Bernardin. de Bussi Serm. 9. de Concept.*

§. 5. *Symbolum.*

68. LaVro, & DeIparæ, non nocent fVLMIna.

Fulmina non metuit protecta ab Apolline Laurus,
Æternum servans, fronde virente, decus.
Fulmina non metuit maculæ protecta MARIA,
Ter purum retinens, Numine freta, decus.

Ad te autem non appropinquabit. Psal. 90. v. 7.

§. 6. *Antiquitas.*

69. genitorIs IMPlè aCCVfatI, Defensio à genItO.

Accusabatur, die quâdam, Lucius Manlius, coram Judicibus, per M. Pomponium, quod sine sufficienti ratione, filium ille suum, Titum Manlium, domo expulisset. Quæ accusatio contra genitorem peracta, cum ad aures dicti filij pervenisset, intimè indoluit, parentem suâ propter judicio sistendum; Hinc quantocyùs, ausu generoso, Pomponij ædes accedit, atque ut ad colloquium admittatur, enixis precibus flagitat. Pomponius,

filium accusationem Patris non approbaturum tantum, sed ulterius profecturum, mox accessum præbet: cui Manlius, Placeat, inquit, servos omnes foras dimittere, ut liberiùs nostris de secretis colloquendi sit facultas. Annuitur petito. Tum enim verò videns, pro voto, Titus ante se stantem solum, ac inermem Pomponium, lamentabiliter primùm conqueri, de impiè, ac nemine desiderante, accusato genitore, gladium deinde è vaginâ producere, ac severissimè comminari mortem Pomponio, nisi è vestigio promitteret, imò jurejurando sese obstringeret, ab accusatione malè coceptâ desistere, ac charum sibi parentem, in pristinâ pacis tranquillitate, imperturbatum relinquere. Exterrefactus inexpectato Juvenis ausu Pomponius, suæque vitæ præsentissimum pertimescens discrimen, non differt sacramentum dicere, juvenemque jam ex toto consolatum dimittere. Inaudière quidem Judices, temerarios Manlij junioris ausus, ac licet gravissimæ aliàs pœnæ essent statutæ, contra eos, qui publicum quemcunque Urbis officialem violenter aggredi præsumerent, filialis tamen erga Parentem pietatis intuitu, tam Filio, quàm Patri pœna dimissa, qui etiam imposterum, ob factum hoc generosum, à totâ Civitate, summo in honore habitus fuit. *Tu. Livius Dec. 1. lib. 7.*

O quoties! fuère aliqui, qui ausi sunt, accusare purissimam DEI genitricem, quod Filium suum, DEUM scilicet, per peccatum, si non actuale, saltem originale, è domo animæ suæ aliquandò exclusèrit! verùm, quid ad hæc Filius? num faver talibus accusatoribus? num placet talis de genitrice propositio? minimè, imò ipsemet in medium procedit, matremque ab omni incusatione liberam pronunciat, dicens illud Augustini, orat. de 5. hæres. c. 5. *Mater mea est, si potui inquinari, cum ipsam facerem, potui inquinari in illâ, cum ex ipsâ nascerer.* Ni ergò velimus, ut gladius, in matris defensionem distri-

ctus

etus, non aliquandò nostra feriat capita, pro more complurium Universitatum, juramento nos obstringamus, à tam injustâ Deiparâ accusatione perpetuò desistendi, ac purissimum Virginis Conceptum totis viribus propugnandi.

§. 7. Anagramma.

Regale Palatium, a Vreo nltens DeCore. 70.

Regia munda, et Palatium emicans auro!
Versio litteralis

Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS XI.

§. I. Scriptura.

71. Virgo arDens, aC InCoM-
bVfta.

Exod. c. 3. v. 2. Videbat, quòd Rubus arderet, & non comburetur.

Mirum sanè, ac plenum mysterijs Spectaculum magnus ille Legifer Moyfes còspexit, dum nimirum apparuit ei Dominus in flammâ ignis, de medio rubi, & videbat, quòd rubus arderet, & non combureretur. Admirâda profectò novitas! Ergòne ignis, & rubus, velut novæ quædam creaturæ, propriâ oblitæ naturam, mirâ Divinæ omnipotentæ virtute, splendidum ipsi Divinæ Majestati subsellium construunt: ergòne voracissimum cæteroquin elementum veprem irrigat, ignitoque coronat flore? ergòne virescit rubus, qui admoto igne, mox pallere deberet cinere? imo, ardet, non uritur, imbrem videtur perpluisse, non ignem, & tamen verâ est flamma, quæ vernam comam nutrire spino conspicitur: dumosum intereâ virgultum acuit urticas, in medio ignis, quasi ignem fatagens cruentare, pugnacique mucrone ferire. Palestra certe spectabilis! ubi decertat spinea plantula ut vireat, ignis ut ardeat, atque ambo evadunt victores, ita ut rubus florentes vepres extollat pro lauro, flammaque victrix, non fumigante nube, obscuretur pro triumpho. Pulchrè de hoc spectaculo, talem in modum,

discurrit Eusebius: Ignis longè apparebat apud Li-
in rubo pugnans. Natura ipsa freno coër- pomani,
cita ignis, erat in rubo, & rubus ignem habe-
bat in sinu, & non comburebatur. Ubi præ
reliquis notanda illa verba: In rubo
pugnans. Nitebatur videlicet absumete
plantulam ignis, facileque arbutum
devorare, & quasi acie militari pugna-
bat, plantâ è contrario jugiter obsisten-
te, ac fortiter in sui conservationem,
pristinumque virorem decertante.
Audiatur Basilii Seleuc. hæc habens:
Ecce! ignem monstrat in rubo ardentem, ig-
nis effectus seposito: quippe flos igne coronatur,
viliisque planta succensa, flammæ obsistit. Orat. 9.
Voluit nimirum DEUS ostendere, flam-
mam hanc, & rubum non alterius qui-
dem esse naturæ, sed alterius gratiæ,
hinc spectabili eos duello configere
sinebat, ut ex unâ parte naturæ pro-
pensionem ostenderet, & ex alterâ
Omnipotentæ suæ virtutem, in coer-
cendo utriusque naturæ impulsu, exhi-
beret. Quid ergo mirum, Moysen
visionem hanc verè magnam perspe-
ctius inquisiturum, audisse de ejusdem
rubi medio, vocem Domini, dicentis
sibi: Ne appropies huc, solve calceamentum
de pedibus tuis; locus enim in quo stas, Terra
sancta est. v. 5.

Porro rubus ardens, & incombustus jure merito Beatissima Virgo intitulari potest, ardens flagrantissimo pariter, ac constanti Divini amoris igne, incombusta, & illæsa non tantum in admirandâ, omnemque novitatem exceden-